

NIHILISTERNA.

Petersburgs-mysterier

Furst K. W. MESCHTSCHERSKI.

(10) (Forts. fr. föreg. nr.)

— Jag ber, ärade församling, att låta mig säga allt, och sedan må den hvarla, som har lust dertill jag återvänder till apan. Människan har — återigen stundom — en sällsam... om ni villen, en sällsam fördom, att hålla uppenbarelser af offentlig osedlighet för något omöjligt och skymfande; aporna, föreställaren eller det! — känna icke denna fördom. Människan älskar stundom mycket familjelivet, sätter stort värde på egendomsrätten, men det ena och andra skyddar hon likaledes i den första civilisationens tillstånd. Apan känner blott ett ideal af sammanhållnad — kommunen och egendomsrätten betraktar han som en storartad osmaklighet.

Hvislandet började blifva starkare. — Herr föredragande, sade ordföranden, ni synes utdela skymfande sidohugg mot vårt samfund. Jag måste kalla er till ordningen.

— Tvärtom, herr ordförande, i det jag i tankarna jämför vårt samfund med apansamhället, vill jag så att säga, upphöja, hedra det.

Hvislandet blifv starkare. — Dock ännu mycket mera fängslande, mine herrar, äro de jakttagelser, som jag gjort öfver aporna i det civiliserade samhället. Der finner man drag, hvilka fullkomligt stämma öfverens med dem, som man träffar hos de i civilisation framskridna människorna. Hvar öfver griper apan först, när hon fattat civilisationens hemlighet. Efter glasögonen, d. t. hennes första steg. Hon griper glasögonen och sätter dem på sin näsa. Göra våra framskridna kvinnor icke detsamma?

— St... st... ljöd det genom salen. Derpå skrek: Ned! ned! Tig! tig!

— Herr föredragande, jag kallar er till ordningen. Ni skymfar ledamöterna i vårt samfund.

— Hvad är hans andra steg? fortfor jag. Apan griper en sax och börjar klippa sig... Hvad är dess tredje steg? skrek jag under ett förfärligt hvislande. Så snart apan får se en general, störtar han sig på honom och slår honom med foten, för att gifva tillkänna sin ringaktning af öfverheten. Det är i jämförelse med den frislutna människan ett steg framåt. Dock icke nog dermed: icke generalen allena frambringar på den civiliserade apans denna verkan; allt, som är ordning, som förädrar en bestämd inrättning, allt, som höjer sig öfver de raka linernas allmänna yta, allt detta bringar henne i raseri; hon ser ordentligt uppställda böcker och kastar dem om hvarandra; hon ser ett väl kammat hufvud och tufsar till det; hon ser i förgylld ram bilden af några förfäder och kastar ned denna bild från väggen, hon ser en

helgenbild och kastar omkull den; hon ser slutligen penningar och griper dem — stoppar dem i sin ficka. Sjågen på edert samfund, mine herrar, om ni civiliserade människor icke sträfv efter allt detta? Och har icke apan redan gjort allt detta? Följaktligen är hon fullkomligare än människan! skrek jag med full hals.

Mitt föredrag var slut. Jag förskräcktes. Salen bifvade. Stolar rycktes, tre mans- och två fruntimmerbåsar fögo emot mig.

Jag kör välbehållen ned och satte mig derpå på min plats.

— Jag fordrar, hör jag en röst ljuda från blederna, att samfundet utslutet denne herre ur sin gemenskap.

— Ja, ja, ja! låto flera röster höra sig.

— Samfundet kan icke utsluta mig, men jag utsluter mig sjelf! svarade jag. Detta är intet samfund, utan ett dårhus, ropade jag.

— Herr ordförande, låt arrestera denne herre, han förolämpar samfundet.

— Herr Bob, sade ordföranden, jag måste bedja er att lemna sammankomsten.

— Arrestera honom! Arrestera honom! ropa röster.

— Vi äro intet vanligt sällskap, skrek en, vi äro ett af regeringens stadfästade samfund, oss får man icke förolämpa.

— Ni äro äkta liberaler! svarade jag. Ja, ni äro despoter, förtrycka och barbarer. Den, som icke deltagit i edra galenskap, dem villen ni arrestera.

Ni förvandlen eder i gensdamer, i angifvare. Ni återopen eder på högre stadfästelse, och när det handlar derom att under täckmanteln af läroböcker sprida dåliga läror bland folket, då skymfar ni regeringen — präktigt folk!

Med dessa ord lemnade jag salen. Men jag hade missräknat mig. Vid utgången blif jag anhållen.

Jag gläder mig, att den äran kommit mig till del att blifva häktad, skyddade jag mig att förklara. Or en öfverste med mycket slakvård i sin, som kom emot mig. Men jag bevä: er att tillåta mig, att förut tillförsätta en högst oskyldig nyfikenhet, nämligen att bevisa skilsmässan mellan ledamöterna i detta samfund. Jag är öfvertygad, att det skall komma till allehanda flingslande samtal, bland annat äfven öfver mig. Jag ger er mitt hedsord på, att jag står till er tjänst, så snart alla gått.

Jag ber, sade öfversten, jag lemnar er en fjärdedels timmas tid. Samfundet började åtskiljas under skrik, sång och larmande samtal.

Ordföranden kom först ut. Hans egen släde körde fram, han stoppade näsan i pelsen och fur derifrån.

— Den gamla käringen! skrek någon bakom honom.

I sjelfva verket, om denna ordförande förtjänade något binamn, så var det detta: gammal käring.

Derpå kom grevinnan. Rebrow ut med sin dotter.

De stego upp i en droska.

— Ni har icke egna hästar? frågade jag grevinnan.

— A jo, men de äro uttödade.

— De äro icke uttödade, utan ni vågade helt enkelt komma åkande med dem, emedan ni fruktade, att blifva be-tecknad såsom aristokrata, sade jag.

En hel hop pedagoger kom ut.

— Det är en skandal!

— Och hvem har släpt in honom, den tolpen?

Tolpen var uppenbarligen jag.

— Det är en skandal!

— Nå, hvad? Sanningen att säga, bröder, han har icke sagt detta så alldeles dumt. Hvad som är sant, det är sant.

— Hvad?

— Nå, i hänseende på aporna.

— Huru då? Han är en ärkevarr, eljes intet. Hvarför blandar han sig i våra angelägenheter? Det vore bättre, om han tege.

— Men jag tycker, öppet sagt, om små skandaler, det vet Gud!

— Deri ligger föga pedagogiskt, tänkte jag. Att tycka om små skandaler, är ännu icke att vara pedagog.

Två fröknar kommo ut.

— Nej, jag skall icke gå hit mera — hvarje gång är det något åckligt uppträde.

— Ack, Tanja, så löjlig du är! Som om det ginge utan sådana! I stället hör du äfven mycket förnuftigt!

— Så godt som intet. Hvad hafva herrarna talat i dag? Oförnuft, eljes intet.

— Det är osanning. Har kanske Serebrankina talat oförnuft?

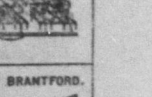

AGENTS AT ALL LEADING POINTS

MASSEY-HARRIS CO. LTD.

FARM IMPLEMENTS.

MARKET SQ. WINNIPEG, MAN.

MASSEY-HARRIS

SKORDE- och SLÅTTERMASKINER.

Äro fräschila med modernaste och lättast gående lager, kul- och rull-lager. Katalog sandes på begäran.

Största fabrikanter af **LANDTBRUKS-MASKINER** under engelska flaggan.

rs ljus på alla större patser

(Infrutnederlag för vstra Canad i WINNIPEG, MAN.)

hop åskådare. Jag gick dit. O fasa, hvilket skådespel! En man ligger på snön; ofvann på honom sitta två damer; den ena slår dukt... på honom, den andra rycker honom i håret.

I en af damerna igenkände jag Serebrankina.

En konstapel kommer springande.

— Hvad försägar här? frågade han.

Det visade sig Serebrankina och den andra flickan och omfamnat dem med orden: Guds foglar!

Serebrankina vände sig om.

— Ack, ursäkta... det är en fullständigt sam till och kastade den obekante till marken.

Allt, hvad jag såg och hörde, föreföll mig allt mindre pedagogiskt.

Alla deltagande personer blefvo förda till poliskontoret.

I detta ögonblick gick, emsorgsfullt insep i pelsen, pedagogen Plut förbi mig.

— Huru det gläder mig, herr öfverste, att ni förstår mig, sade jag till honom. Det vill säga, ni kan alldeles icke föreställa er, huru glad jag är.

— Hvaröfver gläder ni er så? sade öfversten förvånad.

— Öfver följande: jag skall förklara det för er med ett par ord, det förefaller mig som om jag hela tiden befunnit mig i ett dårhus; mina nerver voro förstörda... jag var upprörd... jag var i en så retad stämning, och plötsligen öfverger jag nu detta dårhus i armarna på hvem? — Jo polisen, den mest lugnande, mest lidelsefria och mest nyktra inrättning i världen. Skall ni tro det! Jag känner i detta ögonblick samma välbehag som en nervös dam efter förtärandet af lagerhärsdroppar.

— Det gläder mig mycket, svarade öfversten. Men hvad heter ni?

— Magister Bob, blifvande advokat.

— Huru? Ni har för afsigt att blifva advokat, och pratar plötsligen sådana saker i vår församling? Enligt min åsigt måste ni instämma i allt, som här säges.

Ma itoba-North West

BANAN.

Reguliera passageraretag afga Mot VESTER:

Från Winnipeg kl. 2.35 på tågarna: trädagar och lördagar till Portage i Prairie, Minnedosa och mellanliggande platser.

Blandade tag afga från Minnedosa vid passageraretag ankoms, såsom härunder utvisas:

Mot ÖSTER:

Från Minnedosa och mellanliggande platser, på månd., onsd. och fredagar. Blandade tag ankoms till Minnedosa såsom härunder utvisas:

Pass.	STATIONER	Pass.
Tisd.	W.B. Winnipeg E.B.	Månd
Tisd.	Blad Blad	Onsd
Lörd.	Tors	Onsd
12.35	1250 Portage la P.	18.15
14.30	15.15. *Viladstone.	15.55
1.10	17.30. Neepawa	14.00
1.5	16.15. Minnedosa	12.30
Tisd & Lörd.	Yorkton	afgå
24.00		Månd och Onsd.
		7.00

*Middler. Tågen stanna vid stationer mellan Portage la Prairie och Winnipeg endast efter signal eller när passagerare vilja stiga ombord.

W. R. BAKER. A. McDONALD.
Gen. Manager. Asst. Gen. Pass. Agt.

LIGENSE

HOS

J. E. Forslund.

Bicyklar...

GENDRON - ANDRÉ

OM LÄGSTA PRISER.

Bredvid } **D. E. ADAMS,**
Postkontoret. } 407 i E. S.

Obs! Vi hafva några goda begagnade "Hjul" till salu.

27.4.12

BEGAGNA

E. B. Eddys

BORSTAR

de mest osittliga i marknaden.

Till Salu ofverallt

DR O. BJÖRNSSON

Läkare och Kirurg.

Mottagningstid: 1-2.30 e. m. 7-8.30 e. m.

Tel. 1156.

618 Elgin Av.

— Herr konstapel! ropade jag i det jag pekade på Plut. Der är ännu en slink ung man, tag honom med... jag har sjelf sett huru han deltog i slagsmålet.

— Hvad är det ni säger? Hvad är det ni säger? hväste Plut och ville springa sin väg.

— Nej, du springer icke undan oss. Jag skall lära dig predika nihilism! Ack, du afskyvärda varelse! Bakom deras ryggar glädder du på nihilisterna och inför deras ögon uppför du dig gement.

— Jag... huru kan ni våga... jag är general... vet ni det? gnalde Plut, spelande tapper.

— Så mycket sämre, om ni är general.

Då kom konstapeln.

— Hvad står nu på igen? frågade han.

— Denne herre har slagits mera än alla andra, sade jag, i det jag pekade på Plut.

— Det är icke sant... jag...

— Nå, det få vi sedan undersöka... var nu god och kom med till vaktkontoret.

Och konstapeln fattade Plut vid handen.

— Våga icke att röra mig! qväste Plut. Jag är general!

— Nå, godt, det få vi fastställa der, svarade konstapeln. Drokska!

En drokska kom körande.

— Men föråt, min hustru, mina barn vänta mig... hvarst skall jag fara?

— Det är bra. Nu talar han om sina barn och sin hustru, och på sammankomsten har han af feighet frisa sig från alla, äfven från familjen och från Gud, sade jag.

General Plut var tvungen att stiga i droskan. Konstapeln satte sig bredvid honom.

Jag skratade.

— Der har du det nu, du gemena själ!

Men hvad sorts "generaler" ämbes det hos oss. Verkligen sällsamt! tänkte jag.

Femtonde kapitlet.

MITT UMGÅNGE MED POLISEN.

Jag återvände till öfversten, han tillhörde sannolikt polisregementet och var en gammal och tråkig företeelse.

(FORTS.)